

Rigsdagstidende.

1853.

Forhandlingerne paa Folkethinget. N°. 71.

Fjerde Sessions anden Samling.

23de Møde.

Dnsdagen d. 13. April.

(Fortf.)

Madvig (fortf.): Efterat være kommen tilbage, trøer jeg ikke, at man vil finde det daddelsværdigt, naar jeg tilstaaer, at jeg endnu maatte tage mig en kort Tid til at overveie, om der forelaa tilstrækkelig Grund for mig til at gjøre en Indstilling, der vilde ramme den paagældende Mand saa haardt, som denne har ramt ham. — Da jeg var kommen til en Beslutning, indgav jeg min Beretning paa en Tid, da jeg var angreben af en Diensvagthed, der ikke tillod mig at læse eller skrive et Bogstav, hvorfor jeg har diceret Indstillingen til en Person, der stod mig saa nær, at jeg kunde lade ham nedskrive de i selve Indstillingen forekomne confidentielle Uttringer. Hvad selve Sagen angaaer, skal jeg gjøre den Bemærkning, at jeg troer at burde tilraade Thinget og Rigsdagen ikke ved denne Leilighed, at vise en utidig Sparsommelighed. Det er undertiden meget nødvendigt i Statsjensestens Interesse at lade Mænd afgaae fra deres Embeder, men man beslutter sig meget nødtigt dertil, thi det er noget haardt, og jeg troer, at det er sleet sjeldnere, end det burde have været sleet i Statsjensestens Interesse; det vil imidlertid ssee endnu sjeldnere, naar man ikke i slike Tilfælde vil lade stærkere Billighedshensyn have nogen Indflydelse. Især vil det være overmaade betænkeligt herom at gjøre Indstilling under Forhold som de nuværende. Der er visse Embeder, hvor Dommen om, hvorvidt en Mand er skicket til at udføre sine Forretninger, er meget let at affige; hvor der saaledes blot kræves en vis legemlig Virksomhed, som det er klart, at Manden ikke kan

præstere, der kan man meget roligt gjøre sin Indstilling. Man kan for Exempel meget vel sige, at en Cavallerieofficer, der ikke kan stige til Hest, maa have sin Afsked, og at en Postmester, der ikke kan komme fra sit Contoir ud til Vognen, nødvendigt maa affediges, men der er visse Embeder, hvor Dommen ikke er saa let at affige, og til saadanne hører det, hvorom der her er Tale. Der er her Tale om en Embedsmand, hvis Charakter er i høieste Grad respectabel, ikke blot med Hensyn til hans sædelige Liv, men og med Hensyn til den Iver og Samvittighedsfuldhed, hvormed han arbejder og bestandigt har arbeidet. Derimod var der Tvivl om, hvorvidt han besad fuldkommen tilstrækkelig Dygtighed og Kraft, og, siden Sagen nu foreligger, saa kan jeg gjerne sige, at jeg antog, at han ikke besad den, thi ellers havde jeg ikke gjort Indstilling om, at en iøvrigt saa brav og hæderlig Mand, skulde affediges imod sin Billie og derved komme i overmaade trykkende Kaar. Det er altsaa ganske vist, at jeg havde denne Overbeviisning, men den maatte jeg virkelig befæste ved nogen længere Tids Overveielse. Det er ikke, troer jeg, for nogen redelig Mand, idetmindste er det ikke for mig en Sag at løbe til, naar det, hvor der er Spørgsmaal om en Mandes Kundskaber og Læregaver, skal afgjøres, om han er uskicket til sit Embede, og om han skal tvinges til at søge sin Afsked. Med Hensyn til denne Mand kommer der endnu et Billighedshensyn til. Der er nemlig endnu visse Tilfælde, der om ikke lang Tid ikke længere kunne fremkomme, hvor Mænd under de forrige Regjeringsforhold i en sildigere Alder fra en privat Virksomhed, som de i længere Tid havde udøvet, ere gaaede over til Statsjensesten. Disse Mænd gif over